

1 OPNAME

‘Hoe bedoel je, het wordt morgen niet uitgezonden?’ Mijn woorden zweefden door de lucht van de leeglopende nieuwsredactie op de derde verdieping van 30 Rockefeller Plaza – soms simpelweg 30 Rock genoemd. Dit gebouw, het Comcast-gebouw, dat voorheen het General Electric-gebouw was geweest en nog langer geleden het RCA-gebouw, huisvestte het hoofdkwartier van NBC. Aan de andere kant van de lijn probeerde Rich McHugh, mijn producer bij NBC News, zich verstaanbaar te maken boven wat klonk als het bombardement op Dresden, maar wat eigenlijk het natuurlijke geluidslandschap was van een huishouden met twee jonge tweelingen. ‘Ze hebben net gebeld, ze... nee, Izzy, samen delen... Jackie, toe, niet bijten... papa is aan het bellen...’

‘Maar het is het sterkste verhaal van de serie,’ zei ik. ‘Misschien niet de beste televisie, maar wel met het beste verhaal eráchter...’

‘Ze zeggen dat we ’t moeten doorschuiven. Het is *fakakt*,’ zei hij, waarbij hij de laatste lettergreep weglief. (McHugh probeerde graag Jiddische woorden uit. Het ging nooit goed.)

Het uitzenden van een serie opeenvolgende onderzoeksitems, zoals degene die McHugh en ik op het punt stonden te lanceren, vereiste een zekere mate van choreografie. Elk van de verhalen was lang en slokte hele dagen op in de montagekamers van NBC. Er één ver-

plaatsen, was geen sinecure. ‘Doorschuiven naar wanneer?’ vroeg ik.

Aan de andere kant van de lijn klonk een doffe dreun, en daarna meerdere kreetjes van plezier. ‘Ik bel je later terug,’ zei hij.

McHugh ging al heel lang mee in de tv-wereld: hij had bij Fox en MSNBC gewerkt, en bijna tien jaar bij ABC’s ochtendprogramma *Good Morning America*. Hij was een boom van een kerel met rood haar en een blozend gezicht, en droeg vaak geruite overhemden. Hij had een oprechte, bondige manier van spreken die dwars door het passief-agressieve taaltje van de bedrijfsbureaucratie heen prikte. ‘Hij ziet eruit als een boer,’ had het hoofd van de onderzoeksafdeling een jaar eerder gezegd, toen hij ons voor het eerst samen op een klus zette. ‘Trouwens, hij praat ook als een boer. Jullie twee samen, dat slaat nergens op.’

‘Waarom krijgen we de opdracht dan?’ had ik gevraagd.

‘Jullie zullen elkaar goeddoen,’ had hij schouderophalend geantwoord.

McHugh kwam toen sceptisch over. Ik had het niet graag over mijn persoonlijke achtergrond, maar de meeste mensen waren er wel bekend mee: mijn moeder, Mia Farrow, was een actrice, en mijn vader, Woody Allen, een regisseur. Mijn jeugd was breed uitgemeten in de roddelbladen nadat hij door mijn zeven jaar oude zus Dylan van seksueel misbruik was beschuldigd, en een seksuele relatie begon met een van mijn andere zussen, Soon-Yi, met wie hij uiteindelijk trouwde. Ook toen ik op ongebruikelijk jonge leeftijd ging studeren, en toen ik als junior functionaris van Buitenlandse Zaken naar Afghanistan en Pakistan vertrok, werd er in het nieuws over bericht. In 2013 was ik aan een vierjarig contract bij NBCUniversal begonnen, waarvan ik het eerste jaar een middagprogramma presenteerde op MSNBC, de nieuwszender van hun kabeltelevisienetwerk. Het was mijn droom om er een serieus, op feiten gebaseerd programma van te maken, en aan het einde was ik trots hoe ik de ongelukkige plek in de programmering had gebruikt voor eerder opgenomen onderzoeksverhalen. Het programma kreeg wat slechte recensies aan het

begin en goede aan het eind – kijkers had het, van begin tot eind, maar weinig. Dat het van de buis werd gehaald, werd nauwelijks opgemerkt; jaren later kwam ik op feestjes nog steeds kennissen tegen die me enthousiast vertelden dat ze het programma geweldig vonden en er elke dag naar keken. ‘Wat aardig van je,’ zei ik dan maar.

Ik was overgeplaatst naar NBC om daar als onderzoekscorrespondent aan de slag te gaan. Voor Rich McHugh was ik een groentje met een beroemde naam, dat iets te doen moest hebben omdat zijn contract langer liep dan zijn tv-programma. Hier moet ik misschien zeggen dat die scepsis wederzijds was, maar ik wil gewoon dat iedereen me aardig vindt.

Als je met een producer door het hele land aan reportages werkt, breng je veel tijd samen door in vliegtuigen en huurauto’s. De eerste keren dat we samen op reis waren, lag de stilte als een gapend gat tussen ons in terwijl de vangrails van de snelweg voorbijflitsten, of praatte ik de tijd vol met te veel verhalen over mezelf, waarop dan een enkele grom terugkwam.

Maar de samenwerking begon sterke reportages op te leveren voor mijn onderzoeksserie bij ochtendprogramma *The Today Show* en voor *Nightly News*, en zo groeide er ook een schoorvoetend wederzijds respect. McHugh was minstens zo slim als ieder ander die ik in de nieuwswereld was tegengekomen, en hij was een scherpe scriptredacteur. En we hielden allebei wel van een lastig verhaal.

Na McHugh’s telefoontje zag ik op een van de beeldschermen op de redactie de hoofdlijnen van het nieuws voorbijrollen, en stuurde hem een berichtje: ‘Seksueel geweld? Is dat waar ze huiverig voor zijn?’ Het verhaal dat we moesten verplaatsen, ging over universiteiten waar onderzoeken die zich richtten op seksueel geweld op de campus, verprutst werden. We hadden met zowel slachtoffers als vermeende daders gesproken, die soms in tranen voor de camera zaten, en soms met hun gezicht in de schaduw. Het was het soort reportage waarbij presentator Matt Lauer, in het slot van 8 uur ’s ochtends waarvoor het

bestemd was, met een diep gerimpeld voorhoofd moest zeggen hoe zorgwekkend het was – om vervolgens over te schakelen naar een item over de gezichtsverzorging van beroemdheden.

McHugh schreef terug: ‘Ja. Allemaal Trump en dan seksueel geweld.’

Het was zondagavond, begin oktober 2016. De vrijdag ervoor had *The Washington Post* een artikel gepubliceerd met de terughoudende titel ‘Opname Trump uit 2005 opgedoken waarin hij extreem schunnig gesprek over vrouwen voert.’¹ Het artikel ging gepaard met een filmpje van het soort dat je maar beter niet op je werk kunt bekijken. In een monoloog die was opgenomen door entertainmentnieuwsprogramma *Access Hollywood*, zat Donald Trump op te scheppen dat hij vrouwen ‘by the pussy’ kon grijpen.² ‘Ik heb geprobeerd haar te neuken. Ze was getrouwd,’ had hij gezegd. ‘Nu heeft ze van die grote neptieten en zo.’

Trump’s gesprekspartner was Billy Bush, de presentator van *Access Hollywood*. Bush was een klein mannetje met goed haar. Je kon hem in de buurt van een beroemdheid zetten, en dan kwam er vanzelf een gestage stroom beroerde en soms vreemde rode-loperpraat uit. ‘Wat vind je van je kont?’³ had hij Jennifer Lopez eens gevraagd. En toen ze zichtbaar ongemakkelijk antwoordde: ‘Dat meen je niet, toch? Dat vraag je me niet echt, hè?’ zei hij opgewekt: ‘Jawel hoor.’

En zo hoorde je Bush, terwijl Trump zijn daden beschreef, instemmend kwetteren en gniffelen. ‘Yes! *The Donald* heeft gescoord!’

Access Hollywood was eigendom van NBCUniversal. Nadat *The Washington Post* het verhaal die vrijdag had uitgebracht, hadden NBC-platformen haastig hun eigen versies uitgezonden. Toen *Access* de opname uitzond, waren de pikantere opmerkingen van Bush eruit gesneden. Sommige critici wilden weten wanneer de directie van NBC achter het bestaan van de opname was gekomen, en of ze die opzettelijk hadden achtergehouden.⁴ Gelekte verklaringen gaven verschillende tijdlijnen.⁵ In ‘opvolgtelefoontjes’ naar journalisten zeiden sommige NBC-directie-

leden dat het verhaal gewoon nog niet af was; dat de juridische afdeling er nog naar keek. (Over één zo'n telefoontje merkte een schrijver voor *The Washington Post* venijnig op: 'Het directielid kende geen enkel concreet juridisch probleem dat voort zou kunnen komen uit het uitzenden van een elf jaar oude opname van een presidentskandidaat die zich er indertijd kennelijk van bewust was dat hij door een televisieprogramma werd opgenomen.'⁶) Twee juristen van NBC, Kim Harris en Susan Weiner, hadden de opname beoordeeld en groen licht gegeven om hem uit te brengen, maar NBC had gearzeld, en was daardoor een van de belangrijkste verkiezingsverhalen van een generatie misgelopen.

Er was nog een probleem: *The Today Show* had Billy Bush net aan hun team van vaste presentatoren toegevoegd. Krap twee maanden eerder hadden ze een 'Maak kennis met Billy'-filmpje uitgebracht,⁷ compleet met beelden waarop hij in de uitzending zijn borsthaar liet waxen.

McHugh en ik waren al weken bezig met het monteren en juridisch natrekken van onze serie. Maar het probleem werd duidelijk zodra ik de serie op social media begon te promoten. 'Kom kijken hoe #BillyBush zijn excuses aanbiedt, en blijf kijken hoe #RonanFarrow hem uitlegt waarom excuses nodig zijn,' tweette een kijker.

'Natúúrlijk hebben ze seksueel geweld doorgeschoven,' schreef ik een uur later naar McHugh. 'Billy Bush moet zijn excuses voor het *pussy-grab*-praatje zo dicht mogelijk bij onze zendtijd aanbieden.'

Billy Bush bood zijn excuses die dag niet aan. Terwijl ik de volgende ochtend aan de zijkant van Studio 1A stond te wachten en mijn script doorkeek, kondigde presentatrice Savannah Guthrie aan: 'In afwachting van een nadere evaluatie van de kwestie heeft NBC News Billy Bush, de presentator van *Today's* derde uur, geschorst vanwege zijn rol in dat gesprek met Donald Trump.'⁸ En daarna gingen ze gauw verder met een item over koken en meer hyperopgewekt gelach – en mijn reportage over misbruik van ADHD-middel 'Adderall' onder studenten, dat in alle haast was afgemaakt om het verhaal over seksueel geweld te vervangen.

In de jaren voordat de opname van *Access Hollywood* uitkwam, waren er weer beschuldigingen van seksueel geweld opgekomen tegen komiek Bill Cosby. In juli 2016 had de voormalige Fox News-persoonlijkheid Gretchen Carlson een rechtszaak wegens ongewenste intimiteiten aangespannen tegen het hoofd van dat televisienetwerk, Roger Ailes.⁹ Kort nadat de opname naar buiten was gekomen, organiseerden vrouwen in minstens vijftien steden sit-indemonstraties en protestmarsen bij Trumps gebouwen,¹⁰ waar ze leuzen over emancipatie scandeerden en borden omhooghielden waarmee ze hun eigen draai gaven aan het begrip ‘pussy’: plaatjes van poezen die blazen of een hoge rug opzetten, begeleid door de tekst ‘PUSSY GRABS BACK’. Vier vrouwen verklaarden in het openbaar dat Trump ze zonder hun toestemming had betast of gezoend op de routineuze manier die hij aan Billy Bush beschreven had. Ze werden door Trumps campagne weggezet als fantastes. De hashtag #WhyWomenDontReport, die dankzij de commentatrice Liz Plank veel bekendheid verwierf, riep vrouwen op om uit te leggen waarom ze geen aangifte doen.¹¹ ‘Een (vrouwelijke) strafadvocaat zei dat ik, omdat ik een seksscène in een film had gedaan, het nooit zou winnen van de studiobaas,’ tweette de actrice Rose McGowan. ‘Omdat het een publiek geheim in Hollywood/Media is & ze mij vernederden terwijl ze mijn verkrachter de hemel in prezen,’ ging ze verder. ‘Het is verdomme tijd voor wat eerlijkheid in deze wereld.’¹²

2 BEET

Sinds de oprichting van de eerste studio's waren er maar weinig filmbazen zo dominant, of zo dominerend geweest als die waar McGowan naar verwees. Harvey Weinstein was medeoprichter van de productie- en distributiebedrijven Miramax en The Weinstein Company, waar hij met titels zoals *Sex, Lies and Videotape*, *Pulp Fiction* en *Shakespeare in Love* had bijgedragen aan de vernieuwing van het model voor de onafhankelijke film.¹ Zijn films hadden meer dan driehonderd Oscarnominaties gekregen, en bij de jaarlijkse uitreikingen werd hij vaker bedankt dan vrijwel ieder ander uit de filmgeschiedenis² – in dat lijstje kwam hij net achter Steven Spielberg en ruim vóór God. Soms leek zelfs dat een prima onderscheid: Meryl Streep had Weinstein voor de grap zelfs een keer God genoemd.

Weinstein was 1,80 meter lang, en fors. Zijn gezicht was scheef, met één kleiner oog dat doorgaans een beetje dicht hing. Vaak droeg hij een losse spijkerbroek met daarboven een te groot T-shirt dat om zijn lichaam leek te deinen. Weinstein was de zoon van een diamantslijper en was opgegroeid in Queens. Als tiener waren hij en zijn jongere broer Bob stiekem naar een filmhuis gegaan om *The 400 Blows* te zien, in de hoop dat het een 'seksfilm'³ was. In plaats daarvan stuitten ze op de Franse nouvelle vague-cineast François Truffaut en ontsproot hun liefde voor intellectuele cinema. Weinstein ging stu-

deren aan de State University of New York in Buffalo, die hij deels had gekozen omdat de stad meerdere bioscopen had. Toen hij achttien was, schreven hij en zijn vriend Corky Burger een column voor het studentenblad *The Spectrum*, waarin een personage voorkwam met de naam 'Denny the Hustler', die vrouwen bedreigde tot ze deden wat hij wilde. "Denny the Hustler" accepteerde geen nee,⁴ stond er in de column. 'Zijn benadering draait om psychologisch overwicht, of in leken termen: "Luister, schatje, ik ben waarschijnlijk de knapste, opwindendste persoon die je ooit zou willen ontmoeten – en als je niet met me danst, denk ik dat ik dit bierflesje op je kop kapotsla."' "

Weinstein stopte met zijn studie om een bedrijf te beginnen met zijn broer Bob en met Burger, eerst onder de vlag van Harvey and Corky Productions, dat zich specialiseerde in concertpromotie. Maar in een theater in Buffalo dat hij had verworven, vertoonde Weinstein ook de onafhankelijke en buitenlandse films waar hij van was gaan houden. Uiteindelijk zetten hij en Bob Weinstein het bedrijf Miramax – vernoemd naar hun ouders Miriam en Max – op, en begonnen ze kleine, buitenlandse films aan te kopen. Weinstein bleek flair te hebben om van een film een happening te maken. Ze kregen prijzen, zoals de verrassende Palme d'Or in Cannes voor *Sex, Lies and Videotape*. Begin jaren negentig kocht Disney Miramax op. Tien jaar lang was Weinstein de gans die het ene gouden ei na het andere legde. En in de jaren 2000, toen de relatie met Disney begon te wankelen en de broers een nieuw bedrijf, The Weinstein Company, begonnen, haalden ze al gauw honderden miljoenen dollars⁵ aan investeringen op. Weinstein had het succes uit zijn glorie-dagen niet helemaal teruggevonden, maar won toch twee keer op rij de Oscar voor Beste Film – in 2010 voor *The King's Speech* en in 2011 voor *The Artist*. Tijdens zijn weg naar de top trouwde hij met zijn assistente, ging weer scheiden, en huwde later een aankomende actrice die hij voor kleine rollen was gaan casten.

Weinstein stond bekend om zijn agressieve, intimiderende stijl van

zakendoen. Hij vertoonde dreiggedrag: hij kon zichzelf groter maken om iemand bang te maken, zoals een kogelvis die zich opblaast. Dan kwam hij dicht bij een rivaal of medewerker staan, met een rood gezicht en zijn neus tegen die van de ander. ‘Ik zat eens aan mijn bureau en dacht dat we werden getroffen door een aardbeving,’ vertelde Donna Gigliotti, die een Oscar met Weinstein deelde voor het produceren van *Shakespeare in Love*, later aan een journalist. ‘De muur schudde gewoon. Ik stond op. Het bleek dat hij een marmeren asbak tegen de muur had gegooid.’⁶ En dan had je nog de verhalen, vooral gefluister, van een duisterder soort geweld tegen vrouwen, en van pogingen om zijn slachtoffers stil te houden. Elke paar jaar was er wel een journalist die over de geruchten hoorde en ging rondsnuffelen om te kijken of de rook naar vuur zou leiden.

In de maanden voor de presidentsverkiezingen van 2016 leek er bij Weinstein niets aan de hand. Hij was op een cocktailparty voor William J. Bratton, de voormalige hoofdcommissaris van New York.⁷ Hij stond te lachen met Jay-Z bij de aankondiging van een film- en televisiedeel met de rapper.⁸ Hij haalde zijn oude banden aan met de Democratische politici voor wie hij al tijden een belangrijke fondsenwerver was.

Hij zat al het hele jaar in de braintrust rondom Hillary Clinton. ‘Ik vertel je vast niks nieuws, maar dat moet de kop in worden gedrukt,’ e-mailde hij naar Clintons staf. Hij doelde op de toenadering van Bernie Sanders, een rivaliserende kandidaat, tot kiezers met een Latijns-Amerikaanse of Afro-Amerikaanse achtergrond. ‘In dit artikel staat alles wat ik gisteren met je heb besproken,’ zei hij in een ander bericht, waarbij hij een column met kritiek op Sanders meestuurde, en hij drong aan op een negatieve campagnetactiek. ‘Ik stuur zo wat creatief materiaal door. Ben met jouw idee aan de haal gegaan,’ antwoordde Clintons campagneleider.⁹ Aan het eind van het jaar had Weinstein honderdduizenden dollars voor Clinton bij elkaar gebracht.¹⁰

Een paar dagen nadat McGowan die oktober haar tweets had gestuurd, was Weinstein in het St. James-theater in New York voor een luxueus benefietconcert dat hij en anderen voor Clinton hadden opgezet, waarmee er nog eens twee miljoen dollar aan haar campagnekas zou worden toegevoegd. De muzikante Sara Bareilles zat op het podium, badend in paars licht,¹¹ en zong: ‘Your history of silence won’t do you any good / Did you think it would? / Let your words be anything but empty / Why don’t you tell them the truth?’ – wat wel zó toepasselijk is, dat het haast niet waar kan zijn, maar toch was het zo.

Weinsteins invloed was de afgelopen jaren wel wat geslonken, maar nog steeds voldoende om publiekelijk te worden omarmd door de elites. Terwijl het nieuwe filmprijzenseizoen die herfst losbarstte, schreef Stephen Galloway, een filmrecensent van het tijdschrift *The Hollywood Reporter*, een artikel met de kop ‘Harvey Weinstein, the Comeback Kid’¹² en de ondertitel ‘Er zijn veel redenen om hem te steunen, zeker nu.’

Rond dezelfde tijd stuurde Weinstein een e-mail naar zijn advocaten, inclusief David Boies, de prominente jurist die Al Gore had vertegenwoordigd¹³ bij zijn verzoek om een hertelling na de presidentsverkiezingen in 2000, en die bij het Amerikaanse Hooggerechtshof voor het homohuwelijk had gepleit. Boies vertegenwoordigde Weinstein al jaren. Hij was toen al achter in de zeventig, nog steeds in vorm, en zijn gezicht had zich met de jaren tot iets vriendelijks en benaderbaars geplooid. ‘De Black Cube Group uit Israël heeft via Ehud Barak contact met me opgenomen,’ schreef Weinstein. ‘Het zijn strategen en ze zeggen dat jullie bureau ze eerder heeft gebruikt. Gmail me zodra je kan.’¹⁴

Barak was de voormalige minister-president van Israël en hoofd van de generale staf van het Israëlische leger. Black Cube, de organisatie die hij aan Weinstein had aanbevolen, werd grotendeels gerund door voormalige officiers van de Mossad en andere Israëlische inlich-

tingendiensten. De groep had afdelingen in Tel Aviv, Londen en Parijs, en bood zijn cliënten – volgens hun eigen voorlichtingsmateriaal – de vaardigheden van privédetectives aan die ‘zeer ervaren en getraind zijn door de Israëlische militaire elite en overheidsinlichtingendiensten.’¹⁵

Later die maand tekenden Boies’ advocatenkantoor en Black Cube een vertrouwelijk contract en maakten Boies’ collega’s 100.000 dollar over voor een eerste termijn werk. In de documenten rondom de opdracht werd Weinstein’s identiteit vaak verhuld. Er werd naar hem verwezen als ‘de eindcliënt’ of ‘Mr X.’ Als ze zijn naam zouden gebruiken, schreef een van de privédetectives van Black Cube, ‘zou hij buitengewoon boos worden.’

Weinstein leek opgetogen over hun werk. Tijdens een vergadering eind november drong hij er bij Black Cube op aan om door te gaan. Er werd meer geld overgemaakt, en daarna zette de organisatie agressieve operaties in gang die ze ‘Fase 2A’ en ‘Fase 2B’ noemden.

Niet veel later kreeg een journalist die Ben Wallace heette, een telefoontje van een onbekend nummer met de landcode van het Verenigd Koninkrijk. Wallace was achter in de veertig en droeg een smal professorbrilletje. Een paar jaar eerder had hij *The Billionaire’s Vinegar* gepubliceerd, een geschiedenis van de duurste fles wijn ter wereld. Meer recent had hij stukken geschreven voor *New York Magazine*, waarvoor hij de voorafgaande weken met mensen had gesproken over de geruchten rondom Weinstein.

‘Noem me maar Anna,’ zei de stem aan de andere kant van de lijn met een verfijnd Europees accent. Na zijn studie had Wallace een paar jaar in Tsjechië en Hongarije gewoond. Hij had een goed oor voor accenten, maar kon dit niet helemaal plaatsen. Hij vermoedde dat ze Duits was.

‘Ik heb uw telefoonnummer via een vriend,’ vervolgde de vrouw, en ze legde uit dat ze wist dat hij aan een verhaal over de entertainmentindustrie werkte. Wallace probeerde te bedenken welke vriend

dat geweest kon zijn. Er waren niet veel mensen op de hoogte van zijn klus.

‘Ik heb iets wat voor u misschien van belang kan zijn,’ ging ze verder. Toen Wallace doorvroeg, was ze terughoudend. De informatie die ze had, was gevoelig, zei ze. Ze moest hem persoonlijk spreken. Hij aarzelde even. Toen dacht hij: wat kan het voor kwaad? Hij zocht nog naar een doorbraak in het verhaal. Misschien kon zij daar wel voor zorgen.

De maandagochtend daarop zat Wallace in een koffietentje in SoHo en probeerde hoogte te krijgen van de geheimzinnige vrouw. Ze leek halverwege de dertig, en had lang blond haar, donkere ogen, hoge jukbeenderen en een Romeinse neus. Ze droeg Converse-gympen en gouden juwelen. Anna zei dat ze haar echte naam liever nog niet gaf. Ze was bang, en worstelde met de beslissing om met haar verhaal naar buiten te treden. Dit fenomeen was Wallace in het contact met andere bronnen ook al opgevallen. Hij zei dat ze er de tijd voor mocht nemen.

Voor hun volgende ontmoeting, niet lang daarna, had ze een hotelbar gekozen in dezelfde buurt. Toen Wallace aankwam, glimlachte ze uitnodigend, of zelfs verleidelijk naar hem. Ze had al een glas wijn besteld. ‘Ik bijt niet,’ zei ze terwijl ze zachtjes op de stoel naast haar klopte. ‘Kom maar naast me zitten.’ Wallace zei dat hij verkouden was, en bestelde thee. Als ze zouden gaan samenwerken, zei hij tegen haar, had hij meer informatie nodig. Op dat moment kon Anna zich niet meer goed houden. Haar gezicht verwrong zich in een gepijnigde uitdrukking, en toen ze haar ervaringen met Weinstein begon te beschrijven, leek ze te vechten tegen de tranen. Het was duidelijk dat ze iets intiems en aangrijpends had meegemaakt, maar ze gaf geen details prijs. Ze wilde zelf meer weten voordat ze op al Wallace’ vragen in zou gaan. Ze vroeg wat hem had bewogen om de opdracht aan te nemen en wat hij ermee hoopte te bereiken. Terwijl hij antwoord gaf, leunde Anna naar hem toe, en strekte haar pols opzichtig naar hem uit.

Voor Wallace begon deze klus een vreemde, beladen ervaring te worden. Zoveel ruis en belangstelling van buitenaf was hij niet gewend. Hij werd zelfs door andere journalisten benaderd: Seth Freedman, een Engelsman die voor *The Guardian* had geschreven, nam kort daarna contact op, en suggereerde dat hij had gehoord waar Wallace aan werkte, en wilde helpen.